

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **K. Ž.**, zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 64, PSČ 547 01, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. ledna 2011, zn. 22944/DS/2010/Kj, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 11. 11. 2010, č. j.: 25734/10/DSH/JP/VF, a toto rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrzeno. Žalobce tak byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jehož se dopustil v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), když dne 6. dubna 2010 ve 13:30 hodin, při řízení nákladního vozidla tovární značky IVECO, registrační značky 7S2 8228 s návěsem

tovární značky KOGEL, registrační značky 7S3 2626, na silnici č. I/33, ve směru jízdy od obce Česká Skalice na Náchod, předjížděl ve vysokovském kopci jiná nákladní vozidla v místech, kde je to svislou dopravní značkou B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“ zakázáno. Za to mu byla podle § 22 odst. 7 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 5.000,--Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1.000,--Kč. Žalovaný odůvodnil žalované rozhodnutí následujícím způsobem.

Nejdříve konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 přestupkového zákona za porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Toho však žalobce nedbal, jak již výše uvedeno, za což byl potrestán.

V další části odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaný shrnul odvolací námitky. Žalobce (tehdy jako odvolatel) předně tvrdil, že důkazy, které byly v řízení provedeny (oznámení o přestupku zpracované hlídkou Policie ČR, úřední záznam zakročujícího policisty, nejednoznačné výpovědi policistů), neumožňovaly učinit jednoznačný závěr o jeho vině. Poukazoval zejména na výpověď svědka J. Š., který uvedl, že „... pan Ž. dal blinkr doleva a tato vozidla předjel“. Z toho logicky podle žalobce plyne, že viděl začátek předjíždějícího manévru, když byl ještě v pravém jízdním pruhu. Ostatní osoby ve vozidle musely ze stejné vzdálenosti vidět totéž. V té době však byla všechna tři vozidla před nimi v zákrytu a je tudíž vyloučeno, aby mohli vidět, zda vozidla jedoucí před žalobcem měla zapnutá výstražná světla. Vozidlo žalobce jim tato vozidla muselo zakrývat. To, zda jejich řidiči výstražná světla vypnuli poté, co zahájil předjíždění, to již žalobce nevěděl, rozhodně to ale neznámá, že je zapnutá neměli.

Rozsvícení výstražných světel bylo pro žalobce jednoznačně výstrahou (výstražná světla – něco se v našem jízdním pruhu děje), bylo signálem překážky. V tu chvíli nebylo pro žalobce důležité, jestli v té době byla vozidla v pohybu či nikoliv, ani jakou rychlostí jela. Jakmile se výstražná světla rozsvítila, signalizovala překážku. Rozsvícení výstražných světel nebylo pro žalobce, jak v odvolání uvedl, signálem k tomu, aby zkoumal, proč je řidiči rozsvítili. Nepřikazovalo mu to prý ani zpomalit nebo dokonce zastavit. Bylo signálem překážky.

Z uvedených důvodů žalobce objížděl překážku - vozy, které blikaly čtyřmi blinkry (výstražnými světly). A to prý nebylo vyvráceno, respektive nebylo žalobci prokázáno porušení zákazu předjíždění, neboť on objížděl překážku. Provedené důkazy se podle žalobce nijak nedoplňují a existují rozpory, které nebyly odstraněny. Z tohoto pohledu zůstalo důkazní řízení podle žalobce neúplné (výhledové poměry policistů na „předjížděná“ vozidla).

Žalovaný dále uvedl, že žalobce odmítl podepsat oznámení o přestupku,

sepsané na místě kontroly, ani se nevyjádřil k věci, takže neuvedl ani skutečnosti, na kterých založil tvrzení o objíždění překážky. Usnesením ze dne 24. 6. 2010 byl Magistrát hlavního města Prahy požádán o provedení výsledku žalobce, který při něm uvedl, že s přestupkem mu kladeným za vinu nesouhlasí, neboť nepředjížděl, nýbrž objížděl překážku. Značku č. B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“ viděl.

Prvoinstanční správní orgán provedl výslech svědků – zasahujících policistů. Pprap. J. Š. při něm vypověděl, že hlídka prováděla dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu ze služebního vozidla. Jeli do kopce na Vysokov a u viaduktu viděli, jak žalobce předjíždí dva kamiony. Na vozidlo měli dostatečný výhled a bylo jednoznačné, že šlo o manévr předjíždění. Žalobce předjížděl dvě nákladní vozidla, která žádná výstražná znamení nedávala, jela plynule za sebou a netvořila překážku silničního provozu. Předjíždění vozidel viděl ze vzdálenosti cca 200 metrů. Prap. A. L. vypověděl, že na vozidlo žalobce měl dostatečný výhled a viděl ze vzdálenosti cca 150 m, jak žalobce předjížděl za prvním železničním mostem dvě nákladní vozidla, která neměla zapnuta výstražná světla. Nstržm. E. Z. vypověděla, že hlídka prováděla dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu ze služebního vozidla. Jeli po silnici č. I/33 směrem na Vysokov a asi v první třetině kopce, kde je viadukt, zahlédli, jak žalobce předjíždí dva kamiony. Na nákladní vozidlo + návěs řízené žalobcem měla dobrý výhled, předjíždění vozidel viděla ze vzdálenosti cca 150 m, předjížděná vozidla jela, byla v pohybu.

Poté žalovaný konstatoval, že rozhodnutí věci je výsledkem komplexního hodnocení všech dostupných důkazů, jehož výsledek vzhledem k použití zásady jejich volného hodnocení nemusí být ve shodě se závěry učiněnými z každého důkazu samostatně. Zdůraznil, že však žádný z předložených (zřejmě tím myšleno z navržených a provedených) důkazů nesmí být opomenut a musí být náležitě zhodnocen. Odkazoval přitom na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 731/2000, v němž je konstatováno, že: „Hodnocení důkazů je myšlenkovou úvahou, při které usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které v odůvodnění svého rozhodnutí musí vyjádřit.“ S odkazem na § 2 odst. 6 trestního řádu dodal, že hodnocením důkazů se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení jejich zákonnosti. K otázce věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů jako svědků připomenul, že se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mj. konstatoval, že: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

V dané věci celkem tři policisté vnímali svými smysly spáchání přestupku,

kterého se žalobce dopustil přímo před nimi. Vozidlo měli na dohled, k přestupku došlo na velmi přehledném úseku, viděli jak žalobce předjíždí dvě nákladní vozidla v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou. Naopak žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k věci v oznámení o přestupku – neuvedl důvody svého počínání – objíždění překážky atd. O tom, že se jednalo o objíždění a nikoliv o předjíždění, se zmínil až v rámci přestupkového řízení při ústním jednání dne 18. 8. 2010.

Z uvedeného žalovaný dovodil, že přestupkové chování žalobce bylo náležitě zjištěno a zadokumentováno. Všichni svědci uvedli, že viděli, jak obviněný předjíždí pomalu jedoucí vozidla v pravém jízdním pruhu, přičemž toto počínání měli na dohled. Důvod uváděný žalobcem - objíždění překážky – všichni svědci vyloučili. Tvzení uváděné žalobcem v odvolání shledal žalovaný nedůvodným. Nesoulad v uváděných rychlostech či vzdálenostech neměl žalovaný pro rozhodnutí za významný, neboť šlo pouze o odhad svědků, nikoliv o hodnoty změřené. Rozhodující bylo pro žalovaného svědectví o tom, že žalobce předjížděl vozidel v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou, což bylo podle něho jednoznačně zjištěno a prokázáno. Tvzení žalobce o zapnutých výstražných světlech a druhu předjížděných vozidel bylo podle žalovaného v průběhu přestupkového řízení vyvráceno.

Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a považuje je za nesprávné. Napadá výpovědi svědků - zasahujících policistů - jako nejednoznačné, lišící se v odhadu vzdálenosti, ze které situaci pozorovali, a v udávané rychlosti předjížděných vozidel. Namítal, že všechna tři vozidla (vozidlo žalobce a další dvě) musela být v zákrytu a je vyloučeno, aby mohli svědci vidět, zda vozidla jedoucí před ním měla zapnutá výstražná světla. Jeho vozidlo jim totiž tato dvě vozidla muselo zakrývat. Bránil se tím, že rozsvícení výstražných světel bylo pro něho jednoznačně výstrahou (výstražná světla – něco se v jeho jízdním pruhu děje) - signálem překážky. Druhý jízdní pruh byl přitom volný – průjezdný bez omezení. Podle žalobce nebylo vůbec důležité, jestli v té době byla vozidla před ním v pohybu či nikoliv a ani to, jakou rychlostí jela. Rozsvícení výstražných světel nebylo pro žalobce ani povel k tomu, aby zkoumal, proč je řidiči rozsvítili. Nepřikazovalo mu to ani zpomalit nebo dokonce zastavit. Zapnutá výstražná světla byla signálem překážky, kterou objel. Žalobce namítal rozpory ve výpovědích policistů, které nebyly a ani nemohly být s ohledem na nezjištěné výhledové poměry policistů odstraněny. Výstražná světla totiž měli sledovat na vzdálenost 150-200 metrů a přitom nevěděli, že právě jim mají věnovat pozornost. Policisté tak v žádném případě nemohli vidět, zda vozidla jedoucí před ním dávala výstražná znamení.

Žalobce žalovanému vytýkal, že jeho odvolací námitky nevzal v úvahu, když převzal závěr prvoinstančního správního orgánu o tom, že všichni tři policisté měli dobrý výhled na všechna tři vozidla před nimi a že předjížděl. To by podle něho ale museli být v zatáčce. Trval na tom, že policisté nemohli vidět na vzdálenost 150 až 200 m to, o čem shodně vypovídali. V žádném případě nemohli výstražná znamení

vidět. Zároveň zdůraznil, že na uvedenou vzdálenost ani není možné odlišit předjíždění od objíždění a že závěry žalovaného jsou v tomto směru pouhou spekulací. Žalobce dále uvedl, že se není schopen vyjádřit k tomu, zda v době objíždění před ním jedoucí vozidla měla stále zapnutá výstražná znamení. Pokud je však prý dávala jen kvůli žalobci, pak je mohla zhasnout a policisté nic neviděli. A skutečnost, že žalobce „při jejich objíždění dal blinkr doleva ještě neznamená“, že je předjížděl. Dodal, že nikdy netvrdil, že by ona vozidla stála. K tomu, aby mu vytvořila překážku, však dle něho ani stát nemusela.

K otázce věrohodnosti svědeckých výpovědí žalobce uvedl, že věrohodnost není vlastností policisty, a proto nelze tvrdit, že policista je věrohodnější svědek, než kdokoliv jiný. V dané věci měli podle žalobce policisté zájem na výsledku, protože jim odporoval. Ostatně denně jsme prý svědky toho, jak policisté své závazky související s jejich služebním poměrem porušují. Bylo proto na místě jejich výhledové poměry ověřit.

Poté žalobce shrnul tři varianty možného průběhu daného děje z pozice policistů, přičemž vyargumentovával možnosti jejich vjemů s tím, že nemohli vidět zapnutá výstražná světla, tedy všechny blikače na vozidlech jedoucích před žalobcem. S tímto závěrem zpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, respektive poznamenal, že si policisté vyložili objíždění překážky jako předjíždění.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 30. 3. 2011. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobce vypořádal. Zdůraznil, že tvrzení, že se mělo jednat o objíždění překážky a nikoliv o předjíždění, uvedl žalobce až do protokolu při ústním jednání dne 18. 8. 2010. V rámci dokazování byly provedeny výslechy svědků, zasahujících policistů, kteří viděli spáchání přestupku. Všichni svědci do protokolu uvedli, že se jednalo o předjíždění a nikoliv objíždění překážky, jak tvrdí žalobce.

Poté se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, v němž byla mimo jiné posuzována existence rozporů mezi jednotlivými důkazy s tím, že taková situace není neobvyklá, a že za takového stavu je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.

V dané věci žalovaný posoudil všechny shromážděné důkazy a dospěl k závěru, že zavinění žalobce bylo náležitě prokázáno a zadokumentováno, když svědci ve svých výpovědích shodně potvrdili skutečnosti rozhodné pro posouzení spáchání přestupku. V závěru, že žalobce předjížděl vozidla, se jejich výpovědi jednoznačně shodují, stejně tak i ve věci nezapnutých výstražných světel. Svědecké výpovědi měl za věrohodné, prokazující spáchání shora uvedeného přestupku žalobcem.

Žalobou napadené rozhodnutí považuje žalovaný za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem, a proto navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, což ostatně žalobce potvrdil ještě podáním ze dne 26. 1. 2012, a to v souvislosti s dotazem, kdy lze očekávat rozhodnutí ve věci. Krajský soud dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Podstatou věci je otázka, zda žalobce vozidla před sebou objížděl nebo předjížděl. Pro závěr o tom je třeba předně připomenout situace, za kterých lze mluvit o objíždění, s nímž žalobce spojuje svoji nevinu.

Podle § 16 zákona o provozu na pozemních komunikacích, upravující objíždění, „Řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.“

Protože vozidla před žalobcem nestála, žalobce by je tedy mohl objíždět pouze v případě, pokud by tato pro něho tvořila překážku provozu na dané pozemní komunikaci. Co je přitom třeba rozumět pod pojmem „překážka provozu“, to vymezuje zákon o provozu na pozemních komunikacích v ustanovení § 2 bodu ee), podle něhož je překážkou provozu na pozemních komunikacích vše, co by mohlo ohrozit bezpečnost nebo plynulost provozu na pozemních komunikacích, např. náklad, materiál nebo jiné předměty, vozidlo ponechané na pozemní komunikaci nebo závady ve sjízdnosti pozemní komunikace.

Z uvedeného tak jednoznačně plyne, že překážka provozu na pozemních komunikacích není spojována s pomaleji jedoucími vozidly ani s těmi, které při tom používají světelných výstražných znamení. Ostatně podle § 31 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích smí řidič dávat světelné výstražné znamení zapnutím výstražného světelného zařízení jen je-li nutné upozornit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích na hrozící nebezpečí, zejména v případech, kdy je nutné náhle snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo. Např. právě i pro překážku provozu před ním, ovšem v tom případě ještě není vozidlo používající světelných výstražných znamení překážkou provozu pro vozidla za ním.

Ve světle uvedeného možno konstatovat, že se žalobce choval v daném případě naprosto iracionálně a že již jen z toho, co „na sebe sám v žalobě prozradil“, z jeho vlastního písemného podání, plyne, že se daného přestupku skutečně dopustil. I kdyby totiž odpovídalo skutečnosti, že vozidla před ním měla zapnutá

výstražná zařízení, nic jej neopravňovalo z tohoto důvodu předjíždět je v zákazu předjíždění v důsledku dopravní značky č. B 22a. Naopak si měl žalobce uvědomit, že tato signalizace znamená hrozící nebezpečí, ať již jakékoliv povahy, když jeho výčet je v § 31 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích uveden pouze demonstrativně a podle toho se měl také chovat. K hrozícímu nebezpečí totiž nelze přistupovat tak, že do něho bez dalšího vjedu, a to dokonce zákazem. Vždyť základní povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a své chování je povinen přizpůsobit mimo jiné i situaci v provozu na pozemních komunikacích. Ostatně tvrdí-li žalobce, že policisté nemohli vidět světla vozidel před ním, tak ze stejných důvodů nemohl vidět a vědět ani on sám, co se vpředu vlastně děje, jaké nebezpečí na účastníky silničního provozu číhá. Uvádí-li pak žalobce, že rozsvícení výstražných světel bylo pro něho jednoznačně výstrahou, dalo by se usuzovat, že se podle toho bude také chovat. Vzdor tomu se vydal zákazem předjíždění vpřed tomuto nebezpečí, takže i tato skutečnost vyvolává pochybnosti o tvrzení žalobce.

K tomu je snad možno jen dodat, že řidiči často zapínají výstražná světelná zařízení v případech, kdy musejí v následujících okamžicích zastavit. Kdyby si však každý takovéto situace vysvětloval způsobem, jako žalovaný, navíc bez ohledu na úpravu provozu na pozemní komunikaci v daném místě (rozuměno dopravními značkami), předjížděli by se řidiči nekontrolovaně navzájem. Takovýto osobitý výklad, o němž se žalobce opírá, je ale mylný a pro krajský soud nepřijatelný.

Výše uvedené je jakési obiter dictum k dané věci, které plyne přímo z uvedených zákonných ustanovení a vlastních prohlášení - žalobních námitek, jimiž se žalobce bránil žalovanému rozhodnutí. Spáchání daného přestupku však bylo prokázáno i v důkazním řízení. Tomu žalobce sice vytýká, že v něm nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, když svědecké výpovědi policistů označil za nejednoznačné, zkreslené, odporující situaci a dílem podané se zjevným zájmem na výsledku celého řízení, tedy nikoliv nezaujatě. Krajský soud se však s těmito námitkami neztotožňuje.

Předně třeba uvést, že samotné povolání nemůže policisty diskvalifikovat z možnosti a povinnosti podat svědectví o tom, co vnímali svými vlastními smysly. Výsledky policistů jsou naopak v přestupkových řízeních velice časté, neboť právě na základě jejich oznámení o podezření ze spáchání přestupku jsou přestupková řízení zahajována. Tak jako tomu bylo i v dané věci. Dlužno si přitom uvědomit, že samotné zjištění podezření ze spáchání přestupku je fází spjatou s dobou ještě před zahájením přestupkového řízení a že přestupkový zákon neobsahuje zvláštní normy týkající se důkazních prostředků a dokazování, a proto se při něm postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Svědecká výpověď je podle něho jedním z rozhodujících důkazních prostředků.

V přezkoumávané věci došly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení k závěru o spáchání projednávaného přestupku žalobcem právě na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Ti byli ke svému výsledku řádně

předvolání na den 27. 9. 2010 a již v souvislosti s tím řádně poučení o svých právech a povinnostech, mimo jiné o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Tétož poučení se každému z nich dostalo před vlastní svědeckou výpovědí.

Svědék pprap. J. Š. vypověděl, že byl řidičem policejního vozidla, z něhož prováděli dohled nad bezpečností silničního provozu a že viděl ze vzdálenosti cca 200 m, jak žalobce předjíždí dva kamiony. Předjíždění spojoval s tím, že viděl, že „žalobce dal blinkr doleva“ a vozidla předjel. Na otázku vycházející z vyjádření žalobce při jeho výsledku na Magistrátu hl. města Prahy, že objížděl „překážku silničního provozu, kterou tvořila dvě motorová vozidla, jedno motorové vozidlo bylo tovární značky Volkswagen Passat a druhé motorové vozidlo bylo tovární značky Mercedes Benz - valník“, že obě tato vozidla měla rozsvícena výstražná světla oranžové barvy a že jela velmi pomalu, cca 30 km/hod., uvedený svědek odpověděl, že před žalobcem jela dvě nákladní vozidla a žádná výstražná znamení nedávala.

Svědék prap. A. L. seděl ve vozidle vzadu uprostřed. K otázce týkající se výhledu na vozidlo žalobce uvedl, že když jeho manévr spatřil, tak řekl, že „je to prasárna“. K otázce „předjíždění“ či „objíždění“ vozidel jedoucích před žalobcem vypověděl, že: „Předjížděl jasně. On byl rozjetej. Oni jeli tak 50 až 60km/hod.“. Rovněž podle jeho výpovědi jela před žalobcem dvě nákladní vozidla, žádné osobní vozidlo tam nebylo, ani žádná výstražná světla.

Shodně vypovídala i nstržm. E. Z., která seděla vedle řidiče. I podle ní žalobce předjížděl v zákazu předjíždění pro nákladní vozidla dva kamiony, výhled na vozidlo žalobce měla dostatečný, přičemž žalobce předjížděl vozidla, která byla v pohybu.

Z uvedených svědeckých výpovědí tak plyne, že žalobce s nákladní vozidlem předjížděl dvě motorová vozidla v pohybu v místech, kde je to dopravní značkou č. B 22a - Zákaz předjíždění pro nákladní automobily, zakázáno. Na těchto skutečnostech nemohou nic změnit rozdílné údaje svědků o vzdálenostech, ze kterých manévr žalobce sledovali, jakož ani to, jakou přesnou rychlostí předjížděná vozidla do kopce jela. Tyto rozdíly jsou však pochopitelné (jde jen o odhady prováděné z jedoucího vozidla, nikoliv o měření) a v žádném případě nemohou zpochybnit hodnověrnost svědeckých výpovědí jako takových. V tom, co bylo třeba dokázat, se svědci ztotožnili. Bazírovat na rozdílech v tvrzeních policistů na jedné straně a žalobce na straně druhé ohledně podle něho zapnutých výstražných světel vozidel jedoucích před ním, přitom nemělo pro posouzení věci význam. Jinými slovy, těžiště žalobcovy obrany, spojované právě s těmito světy, nemohly nic změnit na skutečnosti, že se žalobce daného přestupku dopustil, i kdyby zapnuta byla. Ani za této situace by totiž spolu se žalobcem uváděnou rychlostí předjížděných vozidel cca 30 km/hod. nebylo možno mluvit o tom, že by tvořila překážku provozu na pozemní komunikaci (viz výše). A z pohledu dopravní značky č. B 22a je také zcela bez významu, o jaký druh předjížděných vozidel šlo, když zákaz předjíždění byl stanoven pro nákladní motorová vozidla, a to žalobce řídil. Uvedená zákazová značka totiž nerozlišuje vozidla na ty, která předjíždět lze a která nikoliv, nýbrž stanoví zákaz předjíždění pro nákladní automobily.

Krajský soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalobce týkající se podjatosti policistů vůči jeho osobě, potažmo nevěrohodnosti jejich svědeckých výpovědí. Krajský soud se v jejím hodnocení plně ztotožňuje se závěry, které k ní učinil již žalovaný na straně šesté odůvodnění žalovaného rozhodnutí uprostřed, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114, a proto na ně i odkazuje, neboť by jen jinými slovy opakoval totéž. Dlužno přitom znovu zdůraznit, že policisté v postavení svědků vypověděli o rozhodujících skutečnostech shodně. Pokud pak měl žalobce snad pochybnosti o korektnosti jednání policistů vůči své osobě, mohl se dožadovat přešetření jejich postupů stížností. Ze správního spisu není zřejmé, že by tohoto postupu žalobce využil. Pouze ze skutečností, že svědci, kteří k žalobci neměli žádný vztah, vypovídali v jeho neprospěch, přičemž z okolností případu nevyplynulo, že by měli tito svědci důvod poškodit žalobce, nelze pochybovat o přesvědčivosti a věrohodnosti takových důkazů.

Za velmi zásadní pro posouzení dané věci, zejména její procesní stránky, pak považuje krajský soud to, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí prvoinstančním správním orgánem seznámen s výsledky dokazování (viz jeho podání ze dne 8. 10. 2010), že mu byla dána možnost se k nim vyjádřit, jakož i navrhnout provedení důkazů dalších, leč této možnosti žalobce nevyužil a žádné návrhy na dokazování v řízení před prvoinstančním správním orgánem neuplatnil. Zaslal k tomu pouze písemné vyjádření ze dne 1. 11. 2010, v němž trval na tom, že dva kamiony nepředjížděl a v němž polemizoval se svědeckými výpověďmi ohledně rychlosti jím předjížděných vozidel. Jak bylo uvedeno již výše, tyto otázky nebyly pro rozhodnutí ve věci důležité. Setrval přitom na své výpovědi učiněné na Magistrátu hl. města Prahy s tím, že ji měnit nebude, ani ji doplňovat. Žádné další návrhy na doplnění dokazování neučinil. Znovu přitom zopakoval, že vozidla před sebou objížděl jako překážku silničního provozu, že je nepředjížděl.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že řádnými důkazními prostředky, výsledky svědků, byl náležitým způsobem zjištěn skutkový stav věci natolik úplně, aby z něho bylo možno vyvodit odpovídající právní závěry, tedy to, že se žalobce za vinu mu kladeného skutku skutečně dopustil. Policisté v postavení svědků vypověděli o rozhodujících skutečnostech pro rozhodnutí ve věci shodně a tyto skutečnosti koneckonců potvrdil i sám žalobce (předjíždění jedoucích vozidel před ním v zákazu předjíždění). Doplnění dokazování v tom směru, zda policisté mohli vidět či nikoli výstražná světelná znamení předjížděných vozidel, by pak nemělo pro rozhodnutí ve věci relevantní význam.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2012

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce